

HUND, HUNDEDRESSUR OG RIKTIG TRENINGSMETODE FOR HUNDEN.

I forrige utgave av Politihunden hadde Petter Flisen en artikkel som het; « Lydighetstrening». Jeg synes dette var en meget interessant artikkel og har opp gjennom tiden gjort meg en del refleksjoner rundt dette temaet. Han setter fokus på en del viktige ting og jeg har latt meg friste til å komme med noen betraktninger rundt dette med hundedressur og riktige treningsmetoder.

Jeg har holdt på med hund i mer eller mindre 20 år nå, og holder på og skal godkjenne min tredje narkotikahund.

I tillegg til Politihøgskolens utdanningskurser har jeg også vært innom forsvaret og har gjennomgått grunnkurset for patruljehunder samt at jeg er godkjent instruktør for narkotikahunder i forsvaret.

Jeg var 1 år i Libanon som NK i hundetroppen og gjorde meg mange erfaringer med litt forskjellige typer hunder.

Selv om jeg har holdt på noen år med hund, så føler jeg at jeg fortsatt har enormt mye å lære.

Jeg har vært borti litt forskjellige miljøer innenfor hund, også det sivile miljøet og det som provoserer meg mest er de som sitter på sin høye hest og predikerer at deres metoder er de eneste riktige.

Det er i hvert fall en ting jeg kan konkludere med etter de årene jeg har holdt på, det er at det kan være flere veier til målet. Og de som ikke evner å prøve andre metoder blir heller ingen god hundefører eller instruktør.

Det som funker for en hund, trenger slett ikke å fungere for en annen hund.

For noen år siden begynte norsk fjernsyn å sende programmet med «hundevisekeren» Cæsar Millan. Enkelte miljøer gikk i frontalangrep både på fjernsynskanalen og Millan for metodene han brukte. De mente han både mishandlet og avstraffet hundene han hadde med å gjøre. Jeg har sett enkelte episoder med Millan og jeg har ennå til gode å se at han mishandler dyrene.

Han tar i hunden, sier faktisk nei til hunden, hindrer den fysisk og presiserer at det er viktig å ha lederskap på hunden.

I stedet for å gå i frontalangrep på metodene hans må det gå an å være åpen for det han gjør, reflektere over det. Kanskje det er noe nytt å lære? Kanskje det er ting han gjør som jeg ikke ville ha gjort?

Jeg har nå startet på min tredje tjenestehund.

Jeg har gått på sivilt lydighetskurs, grunnkurs med alle hundene mine. Hos samme instruktør. Jeg har lært 3 forskjellige innlæringsmetoder.

Flere av mine kolleger kunne ikke skjønne at jeg som tredje gangs hundefører ikke kunne lære min hund lydighet uten å måtte gå på kurs.

Jo selvfølgelig skulle jeg ha kommet i mål med lydigheten på godkjenning uten å måtte gå på kurs hver gang.

Men jeg har gjort det av flere årsaker.

For det første så er det veldig god miljøtrening for valpen å komme sammen med andre ulike hunder. Ikke minst kunne være rolig og avslappet sammen med andre hunder.

For det andre så er det veldig greit for meg å få et spark bak for å komme meg ut og trent lydighet. Skal vel innrømme at det ikke akkurat har vært favorittøvelsen.

Sist men ikke minst, så lærer jeg noe nytt hver gang og ser at det har skjedd en formidabel utvikling på den fronten som bla vi i politiet har mye å lære av.

Første gang jeg gikk der, som førstegangs hundefører med Marco, så var det ikke snakk om å bruke ball, kong, godbit eller slik form for belønning.

Da hoppet vi rundt som klovner, hoppet og spratt og skulle bruke kroppen vår og oss selv for å få hunden til å gjøre det vi ønsket.

Og vi kom i mål da og.

Da jeg kom tilbake med min andre hund Aiko, ca 8 år etterpå, ble jeg forundret for alle hadde jo med seg en eller annen form for leke.

Det hadde jo ikke vi tatt med for det var jo tabu forrige gang jeg var på kurs.

Da var det å finne fram en leke og ved bruk av leke/belønning samt bruk av førerline kom vi fram til målet den gangen også.

Da jeg for snart et år siden kom med min siste hund Pio, foregikk all innlæring uten bruk av line og mye bruk av godbit og annen form for belønning.

Det har aldri vært så gøy å trene lydighet som denne gangen og jeg føler at jeg har lært mye nytt.

Så til dere som fortsatt går med kongen under haka, dere har mye å lære ennå.

Oddgeir Sørmarken har vært min instruktør alle gangene. Han er en godt voksen mann som driver med dette som hovednæring.

Han har vært trener for det norske landslaget i lydighet i en årrekke og dømt lydighetskonkurranser i en mannsalder samt at han utdanner nye instruktører.

Han er en mann som hele tiden har utviklet seg og vært ydmyk for nye ting og nye treningsmetoder. Jeg har sett at han har evne til å prøve andre metoder når den første ikke har fungert.

Det er da man blir en god instruktør. Erfaring over lang tid med mange forskjellige hunder og hundeførere.

Jeg vet også at han er omstridt i mange miljøer. Spesielt de miljøene som predikerer at man ikke skal ha lederskap på hunden sin. Man skal ikke si nei til hunden sin.

Paradokset er at hvert år mottar han mellom 15 og 20 ekvipasjer som kommer fra disse miljøene og som ikke har fått hjelp med problemene med sine hunder.

De har bla fått beskjed om å ta kontakt med hundepsykolog for å få hjelp til ganske vanlige lederskapsproblemer.

«Lederskap», det var visst det vi ikke skulle ha på hundene.

I brukshundmiljø hvor man trigger kamp, jakt og mot så til de grader som man gjør, så påstår jeg at det er direkte farlig i enkelte tilfeller og ikke ha lederskapet i orden på sin hund.

Da jeg var i Libanon for ca 15 år siden kom jeg i kontakt med veldig mange rare, forskjellige og jeg vil påstå noen psykotiske hunder.

Hunder som nok hadde blitt avlivet hadde ikke forsvaret forbarmet seg over de.

Jeg overtok en kort periode en «psykopatisk» schäfer som det var mye rart med. Han tålte bla ikke å bli tatt på når han lå nede.

For å gjøre en lang historie kort, så var hundeføreren sendt tilbake til Norge for han var ikke i stand til å takle hunden. Han som overtok hunden reiste hjem på ferie og da var det meg da, ingen av de andre hundeførerne ville lufte dette psykopatiske skinnet.

En tidlig morgen hadde jævelen bestemt seg for at han skulle ta meg. Det eneste gale jeg hadde gjort var at jeg satt i en stol og bøyd meg over hunden.

Da begynte han å knurre. Knurringen ble bare sterkere og sterkere og hunden reiste seg opp. Jeg foreslo noen muntre avledningsmanøvrer som «skal vi gå tur?» og «vil du ha mat?» for å få han på litt andre tanker.

Men bikkja bare bygget seg opp og knurringen kom dypt nede i fra magen.

Til slutt satte han forlabbene i fanget mitt og jeg parerte med å beskytte ansiktet mitt med å ta tak i halsen hans med begge hendene.

Da beit han meg skikkelig to ganger i høyre armen min og det ble slik jeg oppfattet det, en kamp på liv og død mellom oss.

Og jeg må bare innrømme at jeg fant det definitivt ikke formålstjenelig å vente til han hadde gått ned av fanget mitt for så å klikke og belønne han med godbit.

Det endte med at jeg lå oppå hunden på gulvet og holdt, helt til han var ferdig å knurre (eller for å si den sånn, ikke i stand til å knurre mer.)

Da skjøv jeg han fra meg, fisket feltskjorta ut av hullene i armen min og ringte til en soldat for å få han til å kjøre meg til sykestua før jeg gikk i sirkulasjonssvikt.

Jeg ba soldaten om å ta hunden med i hundestallen før vi kjørte, men da nektet hunden å bli med soldaten. Jeg var selv nødt til å ta hunden ned i stallen etterpå.

Etter den episoden, så var lederskapet mellom oss klargjort. Jeg hadde aldri mer problem med den hunden.

Med all respekt for klikkertrening, jeg ser at klikkertrening er veldig effektivt for å trene enkelte momenter og få belønnet riktig, for riktig adferd.

Poenget mitt er at man skal være forsiktig med å låse seg fast i bare en teori, man skal være åpen for andre løsninger og ideer.

Den dagen man er utlært er man en dårlig hundefører og en dårlig instruktør.

En god instruktør blir man ikke før man har lang erfaring, søker informasjon fra ulike miljøer, er i stand til å fornye seg og ikke minst hatt med mye forskjellig hundematriell å gjøre.

Jeg føler jeg fortsatt har uendelig mye igjen å lære.

Kanskje det er derfor jeg ikke er instruktør.